

Chương 10

CHUYẾN ĐI TRƯỢT TUYẾT KHÔNG NÊN tới quá sớm. Gạt Dimitri và Tasha ra khỏi đầu là một việc bất khả thi, nhưng ít ra việc gói ghém đồ đạc và chuẩn bị đã giúp tôi không dành 100 phần trăm đầu óc để nghĩ về anh. 95 phần trăm thì đúng hơn.

Có một số chuyện khác cũng làm tôi phân tâm. Học viện có thể - một cách chính đáng - quá lo lắng bảo vệ chúng tôi, nhưng đôi khi điều đó chuyển thành những thứ khá hay. Ví dụ: Học viện sở hữu vài chiếc máy bay riêng. Điều này có nghĩa là không Strigoi nào có thể tấn công chúng tôi tại sân bay, và cũng có nghĩa là chúng tôi được đi du lịch rất hoành tráng. Máy bay riêng nhỏ hơn máy bay dân dụng, nhưng các ghế ngồi đều êm ái và có rất nhiều chỗ trống để chân. Ghế có thể ngả ra đủ cho chúng tôi nằm ra ngủ. Trên các chuyến bay dài, chúng tôi được giải khuây với những bộ phim truyền hình. Đôi lúc còn có những bữa ăn tuyệt diệu nữa. Tôi cá rằng chuyến bay này vẫn quá ngắn để xem hết một bộ phim hay thưởng thức bữa ăn bổ sung.

Chúng tôi khởi hành vào cuối ngày hai mươi sáu. Khi lên máy bay, tôi nhìn quanh tìm Lissa, muốn nói chuyện với cô. Chúng tôi vẫn chưa nói chuyện mấy từ sau bữa tiệc Giáng sinh. Tôi không ngạc nhiên thấy cô đang ngồi cạnh Christian, có vẻ họ không muốn bị phá đám cho lắm. Tôi không nghe được họ nói gì, nhưng cậu ta vòng tay qua người Lissa và có vẻ mặt rất thoải mái, tán tỉnh mà chỉ cô mới khiến nó xuất hiện được. Tôi vẫn hoàn toàn tin tưởng rằng cậu ta không thể nào chăm sóc Lissa tốt như tôi, nhưng rõ ràng cậu ta làm cô hạnh phúc. Tôi cười và gật đầu với họ khi qua hàng ghế về phía Mason đang vẫy tay gọi. Lúc đó, tôi cũng đi ngang qua chỗ Dimitri và Tasha ngồi cạnh nhau, tôi cố tình làm ngơ.

“Chào,” tôi ngồi vào ghế cạnh Mason.

Cậu ta cười đáp lại. “Này. Cậu đã sẵn sàng cho trận thách đấu trượt tuyết chưa thế?” “Luôn sẵn sàng như bất kì lúc nào.”

“Đừng lo,” cậu ta nói. “Tớ sẽ nương tay.”

Tôi cười khẩy và dựa đầu vào ghế. “Cậu thật là ảo tưởng.”

“Các anh chàng tinh táo thật đáng chán.”

Tôi ngạc nhiên thấy cậu ta đặt tay lên tay tôi. Làn da của cậu ta ấm áp, và tôi thấy da mình bị kích thích khi cậu ta chạm vào. Nó làm tôi giật mình. Tôi vẫn tin Dimitri là người duy nhất tôi có thể có phản ứng như thế.

Đến lúc đi tiếp rồi, tôi nghĩ, Dimitri đã ra đi. Mà nên làm thế từ lâu rồi.

Tôi nắm tay Mason, khiến cậu ta cũng bất ngờ. “Ừ. Sẽ rất thú vị đấy.”

Và đúng là như thế.

Tôi cố gắng nhắc nhở mình rằng chúng tôi ở đây vì tấn bi kịch kia, rằng những tên Strigoi và con người có khả năng sẽ lại tấn công. Nhưng dường như có vẻ chẳng ai nhớ tới điều đó, tôi thừa nhận, chính mình cũng khó mà kiềm chế được.

Khu nghỉ dưỡng thật lộng lẫy. Nó được xây dựng gần giống như một túp lều gỗ, nhưng chẳng túp lều thám hiểm nào chứa được cả trăm người hay có tiện nghi xa hoa đến thế. Ba tầng lầu gỗ vàng sáng lóa đứng giữa rừng thông cao ngất. Các cửa sổ cao và cuốn vòm thanh lịch, che bóng cho các Moroi được thoải mái. Đèn lồng pha lê - chạy điện, nhưng được tạo hình như những ngọn đuốc - treo khắp cửa ra vào, tạo cho toàn bộ tòa nhà một vẻ ngoài lung linh như châu báu.

Các ngọn núi - dù đôi mắt tinh tường của tôi chỉ nhìn thấy mờ mờ trong màn đêm - bao quanh chúng tôi, tôi cá là cảnh tượng sẽ đẹp tới mức nín thở vào buổi ban ngày. Một phía mặt bằng dẫn tới khu trượt tuyết, được hoàn thiện bởi những ngọn đồi dốc và đụn tuyết, cùng với thang máy và dây cáp. Phía bên kia của tòa nhà là một sân trượt băng, điều khiến tôi mừng rơn vì tôi đã bỏ lỡ dịp đó hôm tới túp lều canh chơi. Gần đó là những ngọn đồi thấp dùng để chạy xe trượt tuyết

Đó chỉ là phía ngoài.

Bên trong, tất cả đều được sắp xếp để thỏa mãn mọi nhu cầu của Moroi. Những người cung cấp luôn túc trực, sẵn sàng phục vụ hai tư giờ mỗi ngày. Các đội tuần tra được điều động hàng đêm. Vòng ma thuật và giám hộ bao quanh toàn bộ khu vực. Tất cả mọi thứ mà một ma cà rồng sống cần đến đều có.

Hành lang chính có trần như nhà thờ lớn và một cái đèn treo khổng lồ. Nền nhà lát đá cẩm thạch rồi rậm, và bàn ghế xếp quanh chiếc đồng hồ, sẵn sàng chiều theo mọi nhu cầu của chúng tôi. Phần còn lại của nhà nghỉ, phòng trước và phòng khách, được trang trí theo tông đỏ, đen và vàng. Màu đỏ sẫm thống trị các màu khác, và tôi băn khoăn không hiểu liệu có phải sự tương đồng giữa nó và máu chỉ là tình cờ hay không. Tường treo đầy gương và các tác phẩm nghệ thuật, một vài chiếc bàn trang trí đặt rải rác. Trên đó là những bình hoa lan xanh nhạt điểm tím, tỏa hương thơm dễ chịu khắp không gian.

Căn phòng chung của tôi và Lissa lớn hơn hai phòng kí túc của chúng tôi gộp lại và mang màu sắc sang trọng như phần còn lại của tòa nhà. Tắm tắm trải sàn êm và dày tới mức tôi lập tức bỏ giày ngoài cửa và đi chân trần vào phòng, sung sướng cảm nhận chân mình lún xuống sự mềm mại đó. Chúng tôi có giường cỡ lớn, phủ chăn lông và chứa nhiều gối tới mức tôi thề người ta có thể chìm trong đống gối đó và không ai tìm ra được nữa. Một bộ cửa kiểu Pháp mở ra ban công rộng rãi, ở tầng trên cùng của tòa nhà, nó lẽ ra sẽ rất mát mẻ nếu không phải vì trời đang lạnh cóng bên ngoài. Tôi ngờ rằng bồn nước nóng ở góc xa sẽ mất nhiều thời gian để bù đắp cái lạnh này.

Chìm đắm trong sự xa hoa, tôi thấy tất cả các tiện nghi khác đều bồng bềnh trôi nổi. Một bồn tắm bằng thạch đen tuyền. Một tivi màn hình plasma. Một giỏ sô cô la và đồ ăn vặt. Khi quyết định ra ngoài trượt tuyết, tôi gần như phải lôi mình ra khỏi phòng. Tôi có thể dành toàn bộ thời gian nghỉ lễ của mình trú trong căn phòng và cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn.

Nhưng rồi chúng tôi cũng ra ngoài, và sau khi gạt được Dimitri với mẹ ra khỏi đầu, tôi bắt đầu tận hưởng. Thật may khu nhà nghỉ rất rộng, khó mà có cơ hội tình cờ gặp họ.

Sau bao nhiêu tuần, cuối cùng tôi cũng đã chú ý tới Mason và nhận ra cậu ta thú vị thế nào. Tôi cũng được ở bên Lissa nhiều hơn thường lệ, vì thế tâm trạng càng tốt hơn.

Với Lissa, Christian, Mason và tôi, chúng tôi có thể thực hiện những thứ kiểu như cuộc hẹn đôi. Bốn người chúng tôi dành cả ngày đầu tiên để trượt tuyết, mặc dù hai người bạn Moroi hơi khó theo kịp. Với những gì chúng tôi trải qua trong quá trình luyện tập, Mason và tôi chẳng ngại ngần gì khi thử các trò chơi mạo hiểm. Tính thích cạnh tranh khiến chúng tôi hào hứng tìm cách vượt qua nhau.

“Các cậu đang tự sát,” Christian nhận xét. Bên ngoài trời đã tối, và những cột đèn cao chiếu sáng khuôn mặt bối rối của anh chàng.

Christian và Lissa đứng chờ ở dưới chân dốc trượt tuyết, nhìn tôi và Mason đi xuống. Chúng tôi di chuyển với tốc độ khủng khiếp. Một phần trong tôi, vốn cố gắng học cách giữ kiểm soát và khôn ngoan từ Dimitri, biết nó nguy hiểm, nhưng phần còn lại thích được liều mạng. Vết tối của tính nổi loạn vẫn chưa buông tha tôi.

Mason cười toe toét khi chúng tôi phanh gấp, làm tung lên một đám tuyết. “Chắc, chỉ là màn khởi

động thôi. Ý tớ là, Rose vẫn theo kịp tớ suốt cả buổi. Trò trẻ con.”

Lissa lắc đầu. “Hai người đang đi quá xa thì phải?”

Mason và tôi nhìn nhau. “Không đâu.”

Cô lại lắc đầu. “Thôi, chúng tớ đi vào đây. Đừng có tự giết mình đấy.”

Hai người họ tay trong tay đi vào. Tôi nhìn họ đi rồi quay lại Mason. “Tớ vẫn còn muốn thêm một lúc nữa. Còn cậu?”

“Tất nhiên.”

Chúng tôi đi thang máy lên đỉnh đồi. Khi chúng tôi chuẩn bị lao xuống, Mason chỉ tay. “Được, thế này nhé. Chạm vào đụn trượt kia, rồi nhảy qua chóp đó, lượn lại bằng một đường chữ chi, tránh mấy cái cây kia rồi tiếp đất ở kia.”

Tôi nhìn theo ngón tay cậu ta chỉ tới một con đường lỏm chớm dọc theo đường trượt tuyết lớn nhất. Tôi nhíu mày.

“Đường đó điên lắm đấy, Mase.”

“A,” cậu ta đắc thắng. “Cuối cùng cô ấy cũng chịu thua.”

Tôi trừng mắt. “Cô ấy không đâu.” Sau khi quan sát kĩ cung đường điên khùng cậu ta chỉ ra, tôi chấp nhận. “Được rồi. Làm đi.”

Mason ra hiệu. “Cậu trước.”

Tôi hít một hơi dài rồi bắt đầu. Ván trượt của tôi trượt nhẹ nhàng trên tuyết, và gió mạnh quất vào mặt tôi. Tôi thực hiện cú nhảy đầu tiên gọn gàng và chính xác, nhưng khi phần tiếp theo của cung đường ập tới, tôi nhận ra thực sự nó nguy hiểm đến thế nào. Trong khoảnh khắc, tôi phải ra quyết định. Nếu tôi không làm tới cùng, tôi sẽ phải nghe Mason lải nhải mãi - và tôi *thực sự* muốn thể hiện cho cậu ta thấy. Nếu tôi làm được, tôi sẽ khá chắc chắn về sự cừ khôi của mình. Còn nếu tôi cố gắng và hỏng việc... có thể sẽ bị gãy cổ.

Đâu đó trong đầu tôi có giọng nói giống Dimitri một cách đáng ngờ bắt đầu thuyết giảng về những lựa chọn khôn ngoan và biết kìm nén.

Tôi quyết định lờ đi và liều mạng.

Cung đường khó như tôi đã lo lắng, nhưng tôi vượt qua một cách hoàn hảo, động tác này nối tiếp động tác khác. Tuyết bay quanh mình tôi mỗi khi tôi thực hiện một cú xoay gấp đầy nguy hiểm. Khi an toàn tới đích, tôi nhìn lên và thấy Mason đang khua chân múa tay loạn xạ. Tôi không nhận ra biểu hiện hay từ ngữ của cậu ta, nhưng tôi cho đó là sự cổ vũ. Tôi vẫy tay đáp lại và chờ cậu ta theo mình.

Nhưng Mason không làm được thế. Được nửa đường đi xuống, cậu ta không thực hiện được một cú nhảy. Ván trượt của cậu ta bị kẹt và chân bị vịn lại. Cậu ta rơi xuống.

Tôi tới chỗ Mason gần như cùng lúc với một số nhân viên khu nghỉ dưỡng. Mọi người thở phào nhẹ nhõm khi thấy Mason không bị gãy cổ hay xương. Nhưng chân cậu ta có vẻ bị bong gân nghiêm trọng, điều này sẽ hạn chế việc trượt tuyết cho tới hết kì nghỉ.

Một trong những người hướng dẫn quản lí đường trượt chạy tới, mặt đầy giận dữ. “Đám trẻ các cô cậu nghĩ gì thế?” cô kêu lên, quay sang phía tôi. “Tôi không thể tin nổi cô thực hiện những trò xiếc ngu ngốc ấy.” Rồi ánh mắt cô dừng lại ở Mason. “Rồi *cậu* lại còn đi theo bắt chước cô ấy nữa!”

Tôi muốn cãi lại rằng tất cả là ý tưởng của Mason, nhưng đồ lỗi chẳng có tác dụng gì lúc này. Tôi chỉ mừng là cậu ta không làm sao. Nhưng khi tất cả đi về, sự tội lỗi bắt đầu giày vò tôi. Tôi *đã* thiếu trách nhiệm Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cậu ấy bị thương nặng?

Những hình ảnh ghê rợn nhảy múa trong đầu tôi. Mason với cái chân gãy... Với cái cổ gãy...

Tôi đã nghĩ gì? Không ai bắt tôi thực hiện chuyện đó. Mason đã gợi ý... nhưng tôi không phản đối. Lẽ ra tôi phải làm thế. Lẽ ra tôi phải chấp nhận một vài lời khiêu khích, nhưng Mason đủ mê mết tôi đến mức một vài mưu mẹo con gái khó lòng dừng sự điên cuồng của cậu ta lại. Tôi đã quá mê mải trong sự hào hứng và mạo hiểm - như lúc tôi hôn Dimitri - không nghĩ tới hậu quả bởi trong tôi, sự khao khát hoang dại vẫn còn bí mật ẩn nấp. Mason cũng vậy, và điều đó đã khơi gợi tôi.

Tiếng nói rao giảng đạo đức của Dimitri lại giày vò tôi lần nữa.

Sau khi Mason an toàn trở về nhà nghỉ và chườm đá lên cổ chân, tôi mang tất cả dụng cụ ra ngoài, tới nhà kho. Khi trở về, tôi đi lối cửa khác với lối mình vẫn thường đi. Lối vào này được đặt sau một cổng vòm mở rất lớn với những chấn song lỏng lẻo. Cổng vòm được xây hướng về phía núi non và từ đó nhìn ra một khung cảnh đẹp nín thở những núi đồi và thung lũng - nếu đủ khả năng chịu đựng cái lạnh đông cứng để ngắm nghía. Đa số mọi người không làm vậy.

Tôi bước lên bậc thềm cổng vòm, giậm chân cho rơi hết tuyết khỏi đôi boots của mình. Một mùi hương nồng, vừa tươi mát và ngọt ngào vương trong không khí. Có điều gì đó rất quen thuộc, nhưng trước khi tôi kịp nhận ra, một giọng nói đột nhiên vang lên từ trong bóng tối.

“Này, cô ma cà rồng lai bé nhỏ.”

Tôi giật mình nhận ra có người đang đứng trong cổng vòm. Một anh chàng - Moroi - dựa vào tường không xa cửa chính. Anh ta đưa một điều thuốc lên miệng, hít một hơi dài rồi thả nó xuống sàn, dập tắt điều thuốc rồi cười với tôi. Mùi hương đó, tôi nhận ra. Thuốc lá đinh hương.

Tôi cảnh giác dừng lại và khoanh tay nhìn anh ta. Hơi thấp hơn Dimitri một chút nhưng không gầy gò loẻo khoẻo như các anh chàng Moroi khác. Một chiếc áo khoác dài màu than - có lẽ được làm từ một loại len cashmere đắt khủng khiếp - vừa vặn tuyệt đối với thân hình, và đôi giày da anh ta mang cho thấy nó còn đắt tiền hơn thế. Tóc anh ta màu nâu trông có vẻ được cố tình chỉnh sửa sao cho trông hơi cầu thả, và đôi mắt xanh lam hay lục gì đó - tôi không có đủ ánh sáng để nhìn rõ. Khuôn mặt khá dễ thương, tôi cho là thế, và tôi đoán anh lớn hơn tôi vài tuổi. Chắc anh ta vừa đi ra từ một bữa tiệc tối.

“Vâng?” tôi hỏi.

Ánh mắt anh ta quét khắp người tôi. Tôi vẫn quen với sự chú ý của các gã Moroi, nhưng thường không ai lộ liễu đến thế. Và tôi cũng không thường mặc tầng tầng lớp lớp quần áo hay có một bên mắt bị thâm thế này.

Anh ta nhún vai. “Chỉ muốn chào hỏi mà thôi.”

Tôi chờ thêm một chút nữa, nhưng tất cả những gì anh ta làm là đút tay trong túi áo khoác. Tôi nhún vai rồi đi mấy bước.

“Em có mùi rất hay, em biết không,” đột nhiên anh ta nói.

Tôi dừng bước và nhìn anh ta bối rối, khiến nụ cười ranh mãnh của anh ta rõ hơn một chút. “Tôi... ừm, sao ạ?”

“Em có mùi rất hay,” anh ta nhắc lại.

“Anh đùa à? Tôi đổ mồ hôi cả ngày hôm nay. Bắn chứ.” Tôi muốn bỏ đi, nhưng có gì đó hấp dẫn đáng sợ trong anh chàng này. Như một xác tàu đổ. Tôi không thấy anh ta hấp dẫn gì; tôi chỉ đột nhiên thấy muốn nói chuyện với anh ta.

“Mồ hôi đâu có xấu,” anh ta nói, dựa đầu vào bức tường và nhìn lên đăm chiêu. “Có những điều tốt nhất trên đời xảy ra trong lúc đổ mồ hôi. À, nếu bạn đổ quá nhiều mồ hôi, rồi nó bốc mùi lên thì sẽ khá kinh khủng. Nhưng mồ hôi trên người một phụ nữ đẹp? Vô cùng hấp dẫn. Nếu em có thể ngửi như một ma cà rồng, em sẽ biết tôi nói tới điều gì. Đa số người ta nhầm lẫn và đắm chìm trong nước hoa. Nước hoa cũng tốt... đặc biệt nếu em có loại phù hợp với bản thân. Nhưng em chỉ cần một chút xiu. Trộn 20 phần trăm nó với 80 phần trăm mồ hôi của em... ừm.” Anh ta nghiêng đầu và nhìn tôi. “Hấp dẫn chết người.”

Đột nhiên tôi nhớ lại Dimitri và nước cạo râu của anh. Đúng thế. Nó hấp dẫn chết người, nhưng tất nhiên tôi không định nói cho anh chàng này biết điều đó.

“À, cảm ơn cho bài học về vệ sinh,” tôi nói. “Nhưng tôi không có lọ nước hoa nào cả, và tôi đang định tắm rửa cho sạch đám mồ hôi này đi. Xin lỗi.”

Anh ta lấy một điều thuốc lá mời tôi. Dù anh chỉ bước gần thêm một bước thôi, nhưng đủ để tôi ngửi thấy một mùi hương khác trên người. Cồn. Tôi lắc đầu từ chối, và anh ta lấy một điều cho mình. “Thói quen xấu,” tôi nói, nhìn anh ta châm thuốc.

“Một trong số rất nhiều,” anh ta đáp, hít vào thật sâu. “Em ở đây với Học viện Thánh Vlad?” “Phải.”

“Tức là khi lớn lên em sẽ trở thành một giám hộ.”

“Rõ ràng là thế.”

Anh ta thở ra khói, tôi nhìn nó tản mát trong bóng đêm. Cho dù có giác quan nhạy bén của ma cà rồng hay không thì cũng thật kì diệu là anh ta có thể ngửi được những mùi hương khác ngoài mùi đinh hương này.

“Bao lâu nữa thì em trưởng thành?” anh hỏi. “Tôi có thể cần một giám hộ.”

“Tôi tốt nghiệp vào mùa xuân. Nhưng tôi đã được nhận rồi. Rất tiếc.”

Sự ngạc nhiên ánh lên trong mắt anh ta. “Thế à? Anh ta là ai?”

“Cô ấy là Vasilisa Dragomir.”

“À.” Nụ cười nở trên khuôn mặt anh ta. “Tôi biết em rắc rối ngay từ lúc nhìn thấy em mà. Em là con gái của Janine Hathaway.”

“Tôi là Rose Hathaway,” tôi sửa, không muốn được gọi theo tên mẹ.

“Rất vui được gặp em, Rose Hathaway.” Anh ta chìa bàn tay đeo găng cho tôi, tôi chần chừ bắt lấy. “Adrian Ivashkov.”

“Và anh nghĩ tôi rắc rối,” tôi lầm bầm. Dòng họ Ivashkov là một dòng họ hoàng gia, một trong những dòng dõi giàu có và quyền lực nhất. Họ là những kẻ tự cho rằng mình có thể có được mọi thứ mình muốn và bước trên kẻ khác cản đường mình. Chẳng trách anh ta kiêu ngạo thế.

Adrian cười. Tiếng cười rất đẹp, giàu có và gần như chứa giai điệu. Nó khiến tôi nghĩ tới caramen âm, nhỏ từng giọt từ cái thìa. “Tiện quá nhỉ? Danh tiếng của chúng ta đi trước chúng ta nhiều.”

Tôi lắc đầu. “Anh chẳng biết gì về tôi. Và tôi chỉ biết *về gia đình* anh. Tôi chẳng biết gì về anh.”

“Có muốn không?” anh ta hỏi chậm chọc.

“Xin lỗi. Tôi không có hứng với người lớn tuổi hơn.”

“Tôi mới có hai mươi mốt. Không nhiều hơn em là mấy.”

“Tôi có bạn trai rồi.” Một lời nói dối nho nhỏ. Mason chắc chắn chưa phải là bạn trai tôi, nhưng mong rằng Adrian sẽ để tôi yên nếu anh ta biết tôi đã có bạn trai.

“Buồn cười là em không nói sớm,” Adrian trầm ngâm. “Anh ta chắc không phải người khiến em bị thâm mắt chứ?”

Tôi thấy mặt mình nóng rực, mặc dù trời rất lạnh. Tôi vẫn hi vọng anh ta không để ý thấy vết thâm, thật là ngu ngốc. Với đôi mắt ma cà rồng đó, hẳn anh ta thấy ngay từ lúc tôi bước lên công vòm.

“Nếu thế thì anh ta chẳng sống được đâu. Tôi bị thể trong quá trình... luyện tập. Tôi đang được huấn luyện để trở thành giám hộ. Các lớp học khá là mạnh tay.”

“Hấp dẫn nhỉ,” Adrian nói, thả rơi điều thuốc thứ hai xuống sàn và dùng chân đập tắt. “Đấm vào mắt tôi á?”

“À, không. Tất nhiên là không. Ý tôi là được mạnh tay với em rất hấp dẫn. Tôi là một người hâm mộ cuồng nhiệt các môn thể thao tiếp xúc.”

“Tôi chắc là thế,” tôi nói khô khan. Anh ta kiêu ngạo và tự phụ, nhưng tôi không muốn ép mình bỏ đi.

Tiếng bước chân phía sau khiến tôi quay đầu lại. Mia đi từ phía con đường và bước lên bậc thềm. Khi nhìn thấy tôi, nó dừng lại ngay.

“Ồ, Mia.”

Nó nhìn hai chúng tôi.

“Lại một anh chàng *khác*?” nó hỏi. Với cái giọng ấy, người ta dễ nghĩ tôi có cả một hậu cung các anh chàng.

Adrian nhìn tôi ngạc nhiên dò hỏi. Tôi nghiêng răng và quyết định không trả lời câu đó. Tôi chọn dáng vẻ lịch sự chẳng giống mình chút nào.

“Mia, đây là Adrian Ivashkov.”

Adrian sử dụng sự hấp dẫn y như đã từng cho tôi thấy. Anh ta bắt tay nó. “Luôn rất vui lòng được gặp một người bạn của Rose. Đặc biệt là một cô bé xinh xắn.” Nói cứ như đã quen biết tôi từ hồi nhỏ vậy.

“Chúng tôi không phải là bạn,” tôi nói, thế là quá lịch sự rồi.

“Rose chỉ quanh quẩn với các anh chàng và bọn thần kinh thôi,” Mia nói, giọng chứa đầy sự khinh miệt tôi, nhưng ánh nhìn trên mặt nó thể hiện Adrian đã khiến nó thấy thích. “Thế à,” Adrian vui vẻ, “vì tôi vừa thần kinh lại vừa là con trai, nên tôi mới là bạn tốt đúng không.”

“Anh với tôi cũng không phải là bạn,” tôi bảo anh ta.

Adrian cười. “Đang ra vẻ khó khăn phải không?”

“Nó đâu có khó khăn chứ,” Mia nói, thất vọng thấy rõ vì Adrian chú ý tới tôi nhiều hơn. “Cứ hỏi một nửa số con trai trong trường xem.”

“Phải,” tôi đáp trả, “và có thể hỏi một nửa còn lại về Mia. Nếu anh giúp Mia cái gì, nó sẽ làm cho anh *nhiều* thứ.” Khi tuyên bố chiến tranh với tôi và Lissa, Mia đã tìm cách để cho hai tên con trai nói với mọi người trong trường rằng tôi đã làm khá nhiều trò kinh khủng với họ. Thật nực cười là nó khiến bọn con trai nói dối bằng cách ngủ với họ.

Một thoáng xấu hổ lướt qua gương mặt Mia, nhưng nó vẫn cố thủ.

“Ồ,” nó nói, “ít ra tao cũng không làm miễn phí.”

Adrian làm mấy tiếng như mèo kêu.

“Mày xong chưa?” tôi hỏi. “Quá giờ cho mày lên giường rồi đây, người lớn cũng đang cần nói chuyện.” Khuôn mặt trẻ con của Mia làm nó xấu hổ, và tôi thường hay thích thú với điều đó. “Tất nhiên,” Mia quả quyết. Đôi má ửng hồng, càng khiến nó giống con búp bê sứ. “Tao có đầy chuyện hay hơn để làm.” Nó quay về phía cửa, rồi dừng lại, liếc Adrian. “Mẹ nó cho nó vết quầng mắt đấy, anh biết chưa.”

Nó đi vào trong. Cánh cửa kính lộng lẫy đóng lại phía sau.

Adrian và tôi đứng yên trong im lặng. Cuối cùng anh ta lại lấy một điều thuốc khác ra châm. “Mẹ em à?”

“Im đi.”

“Em là người chỉ có một là bạn tâm giao hai là kẻ thù không đội trời chung nhỉ? Không có người ở khoảng giữa. Em và Vasilisa chắc cũng giống như chị em, hả?”

“Có lẽ thế.”

“Cô ấy khỏe chứ?”

“Hả? Ý anh là sao?”

Anh ta nhún vai, nếu như tôi không biết rõ hơn, tôi đã nghĩ anh ta đang quá tùy tiện. “Tôi không rõ. Ý tôi là, tôi biết các em đã bỏ trốn... Và lại còn chuyện với gia đình cô ấy cũng như Victor Dashkov...”

Tôi cứng người lại khi nghe nhắc tới Victor. “Rồi sao?”

“Không biết. Chỉ nghĩ như thế là quá mức, em biết đấy, chịu đựng của cô bé.”

Tôi quan sát Adrian kĩ càng, tự hỏi anh ta muốn gì. Đã từng có một vài tin rò rỉ về sức khỏe tinh thần thiếu ổn định của Lissa, nhưng đều được che giấu cẩn thận. Mọi người gần như đã quên hết hoặc cho rằng đó chỉ là một lời nói dối.

“Tôi phải đi đây.” Tôi cho rằng lảng tránh là cách tốt nhất lúc này.

“Em chắc chứ?” Giọng Adrian chỉ hơi thất vọng, còn lại vẫn là vẻ kiêu ngạo và hào hứng như trước. Có điều gì đó ở anh ta khiến tôi tò mò, nhưng dù là gì đi nữa, cũng không đủ để đấu tranh với cảm nhận của tôi, hay mạo hiểm nói chuyện về Lissa. “Tôi nghĩ đã đến giờ nói chuyện người lớn. Tôi có nhiều chuyện người lớn để nói với em.”

“Muộn rồi. Tôi mệt, mấy điều thuốc của anh làm tôi đau đầu,” tôi rên rỉ.

“Tôi tưởng nó hay chứ.” Adrian hít một hơi và thở ra khỏi. “Nhiều cô gái cho rằng nó khiến tôi trở nên hấp dẫn.”

“Tôi nghĩ anh hút thuốc để tranh thủ thời gian nghĩ ra câu nói khôn ngoan nào đó.” Adrian sặc thuốc khi vừa hít vào vừa cười. “Rose Hathaway, tôi thật mong được gặp lại em. Nếu em hấp dẫn như thế này khi em mệt mỗi bức tức và lộng lẫy như thế này khi em thâm tím trong một đồng quần áo trượt tuyết, thì em thực sự nguy hiểm nếu em ở trạng thái tốt nhất.” “Nếu từ ‘nguy hiểm’ anh dùng có nghĩa là anh lo lắng cho cuộc sống của anh, thì ờ, đúng đấy.” Tôi giật cánh cửa mở ra. “Chúc ngủ ngon, Adrian.”

“Tôi sẽ sớm gặp lại em.”

“Chắc không đâu. Tôi nói rồi, tôi không có hứng với người lớn tuổi hơn.”

Tôi bước vào trong nhà. Khi cánh cửa khép lại, tôi nghe được anh ta nói với theo. “Tất nhiên là em không.”